

Escepticisme

No crec pecar d'optimisme si dic que hi ha un sentiment generalitzat d'independència més fort que mai al Principat. Un sentiment, i els sentiments són importants, tan generalitzat com el d'escepticisme sobre la classe política que podria gestionar aquesta cobejada independència. Escric aquest comentari just abans de l'Onze de Setembre, amb la sensació, i també les sensacions són importants, que la manifestació serà de tant d'èxit com aquella del juliol de fa un parell d'anys, si no m'erro. Per tant, no sé, ni vull saber, qui l'encapçalarà. Confio, però, que no siguin els de sempre, perquè ja estan molt vistos. En parlar-rem, si els eventuals lectors meus no defalleixen.

Ara ja ens contempen un bon gra- pat d'anys d'autonomia, la que sigui. I, insisteixo, crec veure tant deler en la independència, com escepticisme envers el que vindria després. Quan ens il·lusionarem sense reserves? De

Marta
Pessarrodona

Esriptora

moment, ho veig cru. En canvi, fent futurisme, tinc la ferma convicció que la independència l'aconsegurem allò que es diu "el poble", no pas els polítics. En aquest punt i ateses les meves aficions dels darrers anys, no tinc cap dubte que Catalunya i el seu signe d'identitat, la cultura, que inclou la llengua o, millor dit, de la qual la llengua és el seu pal de paller, a partir de 1939 qui la va salvar va ser també el poble. En el cas de la cultura, van salvar Catalunya un esbart d'escriptors i artistes en general tots ells exiliats, ja fos amb un exili a seques o en l'exili interior, cosa que suposava viure a Catalunya sota la bota

franquista. Els polítics a l'exili van estar summament entretinguts barallant-se. Més o menys com ara.

A part, hi ha una nota a peu de pàgina, que ja es converteix en capítol: l'actual crisi econòmica. Una crisi que, des del poder, sovint s'intenta combatre amb allò que comunament se'n diu la xocolata del lloro. I aquesta xocolata és la cultura, com tan bé saben els lectors, i no diguem els col·laboradors, d'EL TEMPS, aquesta revista. Tant de bo les retallades culturals arribessin a acabar la crisi! Naturalment, ho dubto. I sense intentar donar lliçons, aconsellaria a la classe política actual que vigili. No em sembla massa desafortat pensar que, a base de retallades culturals, ens podem trobar amb la independència d'una Catalunya inexistent. Què faran, què farem, aleshores?

Acabo com he començat: independència, sí; política tradicional, no. Segurament perquè sóc de la immensa minoria que s'entusiasma amb la independència però sent escepticisme pels seus eventuals rectors o actuals capdavaners típics i tòpics de manifestacions.

El passat dia 8 de setembre va ser especialment intens a Badalona, una de les ciutats més grans del nostre país (220.000 habitants). Òmnium Cultural, que hi té una presència activa, havia organitzat tot un seguit d'actes per recordar i explicar què significa la commemoració de l'Onze de Setembre per als badalonins, que són un conjunt de ciutadans catalans amb orígens diversos, un paradigma del país d'immigrants que som. Les activitats van ser un èxit, no pas per atzar sinó gràcies al treball voluntari.

Vam aprendre tot de coses. Va ser remarcable la teatralització a la platja d'uns fets històrics: badalonins carregant les seves barques amb queviures i llenya per –a les fosques– portar-los als barcelonins assetjats. Calia ser valent ja que a Badalona hi havia columnes de l'exèrcit borbó.

Es tractava de comprendre que la guerra de Successió va representar un moment crucial en la història d'Europa per recordar que el paper dels catalans del segle XVIII ha de ser un motiu

Badalona: trencant setges

Muriel
Casals

Economista (UAB)

justificat d'orgull per als que vivim al segle XXI.

Això va ser evident en l'estimulant i suggeridora conferència de Xavier Hernández, catedràtic de didàctica de les ciències socials de la Universitat de Barcelona. El professor Hernández ens va explicar que la lluita entre els Habsburg i els Borbó era la confrontació de dues visions d'Europa: la de l'imperi liberal, progressiu, que volia incloure diferents nacions, davant del model francès autoritari de construcció d'estats homogenis.

Al costat de la visió tan coneguda i reconeguda que l'11 de setembre del 1714 va ser una derrota molt dura seguida d'una repressió cruel ens convé saber, i commemorar, que ja aleshores formàvem part dels europeus que havien començat a construir una societat basada en el progrés econòmic i en el respecte als drets humans tant els individuals com els col·lectius. Recordar-ho ens dóna arguments i coratge per a reivindicar la part de protagonisme que ens correspon ara a Europa; som conscients que les aportacions raonables hi són necessàries i no podem privar els nostres compatriotes europeus de la nostra.

La coral "La Badalonense" ens va ajudar a entonar "Els Segadors". Si us pregunteu per què mantenen el nom en castellà, us explicaran que ho fan per no oblidar els extrems de les imposicions a què volem posar punt final.